

ב"ל (תל-אביב-יפו) 6095-09 - מויסי שטנברג נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 6095-09 - מויסי שטנברג נ' המוסד לביטוח לאומי
ב"ל (תל-אביב-יפו) 6095-09

מויסי שטנברג

ע"י ב"כ עו"ד לוריה

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד אהרון

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[05.02.2013]

כב' השופט שמואל טננבוים, סגן נשיא

נציגת ציבור (עובדים) - גב' חנה נאמן גלאי

נציג ציבור (מעבידים) - מר צבי זייד

פסק דין

1. בפנינו תביעה בה עותר התובע להכיר בליקוי שמיעתו, לרבות בטנטון, ככפגיעה בעבודה כמשמעה בחוק הביטוח
הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה - 1995 (להלן - החוק).

2. העובדות הרלוונטיות נקבע בהסכמה כדלקמן:

א. התובע יליד שנת 1949 ועלה לישראל בשנת 1998.

ב. ברוסיה היה התובע מתכנת מחשבים.

ג. משנת 2000 עבד התובע בדפוס מעריב בבית מעריב שבאזור התעשייה בבת ים.

ד. התובע עובד בין 8 ל-12 שעות ביום ובממוצע 10 שעות ביום. בשבוע שבו עובד התובע לילה, הוא עובד 6 פעמים
בשבוע. כשהתובע עובד יום, הוא עובד 5 ימים בשבוע וזה מתחלף שבוע כך ושבוע כך.

ה. התובע עובד במקום שמצוין בו מפורשות שזה אזור רעש מזיק במתחם סגור לגמרי ללא חלונות והרעש חוזר
מהקירות בחזרה. מדובר ברעש מזיק בין 85 ל-90 דציבל.

ו. מדובר ב-10 מכונות דפוס. 4 מצד אחד ו-6 מצד שני, והן מרעישות מאוד. בתחילה היו 6 מכונות ואח"כ בחודש
9/04 הוסיפו עדו 4 מכונות וכך הוא עובד מ-4/00 ועד היום ויש לו ירידה בשמיעה כתוצאה מכך.

ז. התובע עובד עם אוזניות. כשהתובע שם את האוזניות הוא שומע עדיין רעש חזק. התובע מציין שכששאר הוא שם את האוזניות נגרמות לו דלקות באוזניים ופעם בחודשים במוצע הוא פונה לרופא א.א.ג. כי יורד לו דם מהאוזניים ושיש לו הפרשות של נוזלים, לטענתו, זו אינפקציה שנגרמת על ידי שימוש באוזניות. התובע חייב לשים אותן בזמן עבודתו על מנת להגן על אוזניו על פי הוראות והכללים הוא חייב לשים אותן. בפני המומחה עמד תיקו הרפואי של התובע.

3. ביום 16.7.12 מונה פרופ' צבי יואכimson כמומחה יועץ רפואי (להלן - המומחה) והופנו אליו השאלות הבאות:
א. מהן הפגיעות הרפואיות מהן סובל התובע באוזניו?

ב. האם כושר השמיעה של התובע פחת בשיעור של 20 דציבל לפחות בכל אחת מהאוזניים?
ביום 25.7.12 השיב המומחה לשאלות בית הדין כדלקמן:

"עמדו לרשותי צילומים מכרטיסו הרפואי בקופת חולים ובדיקת שמיעה מיום 7.6.09.

אנמנזה: על פי המידע מאת בית המשפט הנבדק הינו יליד 1949 אשר עובד בדפוס במוצע 10 שעות ביום וחשוף לרעש מזיק שמעל 85 דציבל. הוא עובד עם אוזניות וזה לדבריו גורם לו לדלקות אוזניים חוזרות, עם הפרשה מוגלתית.

בבדיקת שמיעה מיום 7.6.09 ממכון קולות נראית ירידה אסימטרית בשמיעה, לרעת האוזן השמאלית. בשתי האוזניים קיים פער הולכתי המצביע על פגיעה באוזן התיכונה, במידה קלה מימין וקשה יותר משמאל. כמו כן קיימת ירידה תחושתית עצבית בשתי האוזניים בצלילים גבוהים אשר יכולה לנבוע מרעש מזיק, שוב קלה מימין וקשה משמאל. סף קליטת דיבור הינו 20 דציבל מימין (תקין) ו-40 דציבל משמאל. השמיעה תחושתית עצבית הממוצעת מימין הנה 10 דציבל ומשמאל כ-17 דציבל.

דיון: מר שטרנברג עובד ברעש מזיק משנת 2000 וכן סובל מדלקות אוזניים. משנת 2001 מתועדות תקופות של דלקת בתעלת האוזן החיצונה בשני הצדדים ומשנת 2007 אובחנו ג דלקות באוזן התיכונה בשני הצדדים עם נקב בתופית הימנית. דלקות בתעלת שמע עלולות להיגרם או להחמיר בעקבות שימוש ממושך (שעות רבות כל יום) באוזניות או אטמי אוזניים אך לא סביר להניח שהדלקת תחדור לאוזן התיכונה דרך תופיות שלמות, לכן נראה לי שאין קשר בין הדלקת באוזן התיכונה והשימוש באוזניות. דלקת באוזן חיצונית אינה מורידה שמיעה בד"כ או רק במידה קטנה והליקוי הינו הולכתי. דלקת באוזן תיכונה מורידה שמיעה במידה רבה יותר, גם כאו הליקוי הולכתי או מעורב. הליקוי תחושתית עצבי בשתי אוזניו נובע ברובו מחשיפה לרעש, שכן השפעת הדלקת על כך קטנה. ולשאלות כבוד בית המשפט להלן תשובותיי:

א. התובע סובל מדלקת כרונית עם התלקחויות תדירות בשתי האוזניים, הדלקת הן באוזן תיכונה והן בחיצונית. סובל גם מליקוי שמיעה, יותר משמאל.

ב. כושר השמיעה של התובע מבחינת השמיעה תחושתית-עצבית (הרלוונטית לגבי נזקי רעש) לא פחת משיעור 20 ד.ב. לפחות, לא באוזנו השמאלית ולא בימנית".
דיון והכרעה

4. סעיף 84א' לחוק, קובע כדלקמן:

"(א) אין רואים בליקוי שמיעה שעקב חשיפה לרעש, תוצאה של פגיעה בעבודה אלא אם כן התקיימו כל אלה:

(1) המבוטח נחשף בעבודתו לרעש התקפי ומתמשך, העולה על המותר לפי סעיף 173 בפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], התש"ל-1970 (להלן - רעש מזיק);

(2) כושר השמיעה פחת, בשיעור של 20 דציבל לפחות בכל אחת מהאוזניים;

(3) הוגשה למוסד תביעה להכרה בליקוי השמיעה כפגיעה בעבודה, בתוך 12 חודשים מהיום המוקדם מבין אלה: (א) היום שבו תועד הליקוי לראשונה ברשומה

רפואית כמשמעה בסעיף 17 בחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996 (בסעיף זה - רשומה רפואית);

(ב) היום שבו, לדעת הוועדה הרפואית או הוועדה

הרפואית לעררים כמשמעותן בפרק זה, לפי

הענין, החלה הירידה בשמיעה.

(ב) רעש תמידי באוזניים (להלן - טינטון) עקב חשיפה לרעש,

לא יוכר כפגיעה בעבודה אלא אם כן התקיים האמור בסעיף

קטן (א), וכן כל אלה:

(1) כושר השמיעה בתדירויות הגבוהות פחת בשיעור של 25

דציבל לפחות בכל אחת מהאוזניים; לענין זה, "תדירויות גבוהות" תדירויות של 3000 ו-4000 מחזורים בשניה;

(2) הטינטון תועד לראשונה ברשומה רפואית, לפני שהמבוטח

חדל לעבוד בחשיפה לרעש מזיק;

(3) הפגיעה בתפקוד עקב הטינטון חייבה פניות חוזרות

ונשנות לטיפול רפואי, שתועדו ברשומה רפואית".

5. הלכה פסוקה היא, כי חוות דעת של מומחה מטעם בית הדין היא בבחינת "אורים ותומים" לבית הדין בתחום הרפואי.

ככלל, בית הדין מייחס משקל מיוחד לחוות הדעת המוגשת לו ע"י המומחה מטעמו, יסמוך ידו עליהן ולא יסטה מקביעותיהן, אלא אם כן קיימת הצדקה עובדתית או משפטית יוצאת דופן לעשות כן. "לדידו של בית הדין, המומחה הוא האורים והתומים המאיר את עיניו בשטח הרפואי. ככל שעל פניה אין בחוות דעת המומחה פגמים גלויים לעין, ואין היא בלתי סבירה על פניה, אין בסיס לפסילתה" (עב"ל 345/06 המוסד נ' מרדכי בוארון, מיום 15.5.07; עב"ל 683/07 לוי מצליח נ' המוסד, מיום 16.7.08; עב"ל 797/06 וליד סוויטי נ' המוסד, מיום 9.7.08; עב"ל 1035/04 דינה ביקל נ' המוסד לביטוח לאומי, מיום 6.6.05; עב"ל 167/07 עמרם אביטל נ' המוסד לביטוח לאומי, מיום 11.5.08).

בית הדין נוהג לייחס משקל רב לחוות דעתו של המומחה מטעמו, שכן האובייקטיביות של המומחה מטעם בית הדין גדולה יותר ומובטחת במידה מירבית מעצם העובדה, כי אין הוא מעיד לבקשת צד ואין הוא מקבל את שכרו מידי בעל הדין, (דב"ע 411/97 דחבור בוטרוס נ' המוסד לביטוח לאומי (טרם פורסם); עב"ל 341/96 שמעון מליחי נגד המוסד לביטוח לאומי, פד"ע לד 377).

6. כאמור, בחוות דעתו קבע המומחה באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי לא מתקיים בתובע התנאי הקבוע בסעיף קטן (א)(2) לגבי כל אחת מהאוזניים. חוות דעתו של המומחה הינה ברורה, מנומקת ומבוססת. לא מצאנו כל הצדקה לשלול האמור בחוות הדעת או לסטות ממנה, כמו כן ההלכה הפסוקה קבעה לא אחת כי בית הדין יאמץ את דעתו של בעל המיומנות הרפואית שמונה על ידו להכריע בשאלות, שההכרעה בהן דורשת מיומנות רפואית. 7. ב"כ התובע מבקש לקבל את התביעה תוך שהוא מפנה לפסק הדין שניתן בעב"ל 469/09 שאולי אריה נ' המל"ל, מיום 27.10.11. בעניין זה אמנם נאמר כי אין צורך, שליקוי השמיעה יגרם כולו מחשיפה לרעש מזיקאולם עדיין נקבע מפורשות כי ירידה בכושר השמיעה בשיעור של 20 דציבל בכל אחת מהאוזניים היא תנאי סף מקדמי להכרה בליקוי שמיעה כפגיעה בעבודה - מה שאינו מתקיים בענייננו.

8. נמצאנו למדים, כי בתובע לא התמלאו התנאים הקבועים בסעיף 84א(א) לחוק ודין תביעתו - להידחות. אך ברי, כי משלא התקיים בתובע התנאי שבסעיף 84א(א)(2) לחוק, הרי שאין כלל מקום לבחון את ענין הטינטון שבסעיף 84א(ב) לחוק, שכן נקבע במפורש בסעיף 84א(ב) כי לצורך הכרה בטנטון צריך שיתקיים האמור בסעיף קטן (א), וכן כל אחד מהתנאים הקבועים בסעיף 84 (ב). (ראה גם פסק דינו של ביה"ד הארצי בעב"ל 188/08 המוסד לביטוח לאומי נ' דוד אלון, מיום 17.11.08).

9. מכאן כי דין התביעה, על כל חלקיה - להידחות. אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ה שבט תשע"ג, 5.2.13 בהעדר הצדדים וישלח אליהם.